

«Una pistola en cada mano», un regal interpretatiu

CINEMA-CRÀ•TICA. El 5 de desembre es va estrenar la nova pel·lícula del barcelonès Cesc Gay. Una cinta que, de moment, no es pot veure a les sales de Manresa. L'enginy de les històries que s'hi narren, i la brillantor d'un elenc de primer ordre, la fan una obra imprescindible pels amants d'un cinema més reflexiu que efectista.

L'any 2003, Cesc Gay (Barcelona, 1967) estrenava un film que impressionava per la seva senzillesa i l'originalitat amb què es presentava un costumisme proper i identificable. Es titulava "A la ciutat" i propiciava que Eduard Fernández desplegués tota la seva genialitat i registre com a actor. Aleshores, Gay signava el guió amb Tomàs Aragay, el mateix soci amb qui ara ha ben trametat "Una pistola en cada mano", un film que, amb no massa recursos, fa lluir perfectament un trencaclosques d'històries urbanes de parella amb un ritme dramàtic, precís i sincopat. El to és còmic, però la crueltat d'alguns comentaris irònics convida a una profunda reflexió.

La pel·lícula transcorre en localitzacions senzilles i funcionals per als trossos de quotidianitat que vol reflectir. No es recrea en una realització arriscada i complexa. És narrativament sobria i amb plans que sempre estan al servei de la pàtina còmica del guió i de la proposta expressiva dels intèrprets. Un elenc, val a dir-ho, del primeríssima fila.

La nova pel·lícula de Gay és una cinta d'actor, teatral, de text mordaç i, sobretot, de silencis. Saber aturar una seqüència i permetre que l'espectador es sorprengui, s'exciti o simplement reflexioni té molt de mèrit. Per aconseguir-ho, cal que el guió evoqui moments per a la pausa, però també necessita que els actors i actrius sàpiguin interpretar bé la partitura que se'ls proposa. I "Una pistola en cada mano" obre un ventall de cara a cara entre intèrprets que conviden a prestar molta atenció i, per damunt de tot, gaudir de la història que expliquen. Eduard Fernández i Leonardo Sbaraglia (dos amics d'infantesa); Clara Segura i Javier Cámara (una parella separada); Ricardo Darín i Luis Tosar (dos coneguts que coincideixen en un parc); Candela Peña i Eduardo Noriega (dos companys de feina) i Leonor Watling, Alberto San Juan, Cayetana Guillén Cuervo i Jordi Mollà (en un mesurat intercanvi de parelles) són marionetes del teatre de la vida que es troben fit a fit.

Javier Cámara i Clara Segura en una de les històries que narra la pel·lícula

Acaben sent duels interpretatius que ens regalen moments de gran brillantor interpretativa. No només perquè ells i elles hi surtin ben formosos (els plans curts de Leonor Watling o Cayetana Guillén Cuervo en destil·len una bellesa garratibant) sinó també perquè s'ha de ser molt bon actor per aguantar el primer pla durant intervals de 20 i 30 segons en què el rostre i els ulls són l'únic transmissor de sentiment.

El director revelava fa ben poc en una entrevista a RAC1 que havia rodat la pel·lícula aprofitant diversos caps de setmana. Les parelles que compartien escena feien vida durant 7 dies. Es coneixien, menjaven, convivien i sortien de copes junts de dilluns a divendres. I, al cap de setmana, després d'alguns assajos, rodaven la seva seqüència.

El resultat és pràcticament immillorable. La química i la connexió entre ells traspassa a l'espectador.

I, si en algun cas no n'hi havia, són prou professionals com per donar prou credibilitat a la història a la qual donen vida. Per cert, Cesc Gay diu que va plantejar les històries amb una visió més femenina que masculina. I, de fet, en el film, les dones demostren tenir molta més capacitat que els homes. Almenys, a l'hora de posar ordre als sentiments i les pulsions incontrolables del dia a dia.